

Kristen Kalihan
i Samanta Jang

NEUPARENI

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Kristen Callihan and Samantha Young

OUTMATCHED

Copyright © 2019 Kristen Callihan and Samantha Young

Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

NEUPARENI

PRVO POGLAVLJE

Ris

Otac mi je jednom rekao da ljudi ne žele da sebi unište život, već samo prave niz glupih grešaka. Sedeo je na trošnoj kožnoj stolici, širokih ramena pogrbljenih nad direktorskim radnim stolom od ružinog drveta koji je bio dika njegove kancelarije. Sad klonulo sedim na toj istoj stolici i gledam isti veliki sto.

Dokono prelazim prstom po ivici. Svojevremeno blistavo drvo izgubilo je sjaj i izgrebano je. Kad sam bio klinac, bilo mi je čudno što je tata kupio taj kitnjasti sto, primereniji advokatskoj kancelariji nego klubu za boks i borilačke veštine. To sam ga i pitao, a on mi je uputio svoj blagi osmeh.

„*Ugasi svetlo* je moj ponos, sine.“ Raširio je krupne šake pokrivene ožiljcima na blistavoj ploči. „A predstavljam ga za ovim stolom. Svidelo ti se to ili ne, izgled je važan.“

Dela i reči bili su jednako važni u njegovom svetu. Delaj odlučno, govori istinu i biraj pametno.

Šta li bi mislio o mojim izborima?

„Ništa dobro“, promrmljao sam pa naslonio vrhove prstiju na umorne oči. U tom trenutku nisam mnogo mislio o očevim izborima.

Umro je pre četiri godine. Bol je malo otupeo, ali praznina je ostala. Izbezumio me je nesputani, ključajući bes koji sam

osetio prema njemu. Otac nikad nije bio savršen. Dugo sam to znao. Kad je mama umrla, upao je u zečju rupu koju je sam napravio. Ali ovo sranje koje mi je ostavio na grbači jeste nešto drugo i teško mi je da to oprostim ili zaboravim.

Sranje, ne daju mi da zaboravim. Banka neće dozvoliti da dođe do toga.

Nisam imao pojma da su moja finansijska situacija i klub u tolikom škripcu sve do dana kad sam zatekao oca pogrbljenog nad radnim stolom. Dana kad mi je rekao da je spiskao moj novac – otrovnom mešavinom pogrešnog ulaganja i kockanja – pa je ponovo uzeo hipoteku na klub kako bi probao da se izvuče.

Mesec dana kasnije, umro je. Stres i sramota zbog onoga što je uradio stigli su ga na najgori način i doživio je srčani udar. A ja sam postao novi vlasnik kluba *Ugasi svetlo* i naslednik gomile dugova.

Stegao sam zube jer me je bes iznova obuzeo. Želeo sam da ustanem, odem i nikad se ne vratim. Zvuk mladalačkog smeha dolebdeo je kroz staklene zidove kancelarije. Juniorska grupa vežbala je kapueru, najnoviju ponudu kluba. Svi termini su popunjeni, ali samo polovina dečaka može priuštiti da plati trening. Iako mi je dužnost da ih oteram, znam da to nikad neću uraditi. Ovaj klub je njihov pojas za spasavanje u svetu koji lako može da im isisa radost i ostavi im samo prazne ljuštore nekadašnjih ličnosti.

„Izraz ti je prilično gadan.“ Karlos je stajao pored vrata koja sam ostavio otvorena, što se pokazalo kao greška. Široko se osmehnuo. „Muči li te osip ili tako nešto?“

„Da, tačno ispod jaja“, odgovorio sam ravnim glasom. „Hoćeš da vidiš?“

„Prepušću to tvojim prijateljicama.“

Karlos zna da već neko vreme nisam imao nijednu prijateljicu, kako se izrazio. Nemoj me pogrešno shvatiti – bilo je prilika, samo sam propustio da ih iskoristim. Nisam imao živaca za... pa, za bilo šta u poslednje vreme. Prvo zbog jebenih

dugova koje mi je otac ostavio, a onda zbog Džejka – ne želim da razmišljam o Džejku.

Karlos je ušao u kancelariju i spustio guzicu na stolicu naspram mog radnog stola. „I“, podstakao me je, „čemu ta faca?“

Protrljao sam bolni potiljak. „Uobičajeno. Novac.“

Karlos se nagnuo, nalaktivši se na kolena. Više se nije smeskao. Ljudi retko viđaju Karlosa bez osmeha na licu. Među nama, svi ga smatraju srećnikom zato što ima krupne smeđe oči kao štene na koje ženske padaju kao pčele na med. On prihvata tu ulogu i krije mračnu crtu za koju skoro niko ne zna. Ne uzimam zdravo za gotovo što ima dovoljno poverenja u mene da mi povremeno pokaže svoje pravo lice.

„Nema ništa novo?“, pitao me je.

„Nedovoljno. Kasnim nekoliko meseci s plaćanjem hipoteke. Banka mi diše za vratom.“

„A šta je s onim Kajlom Garetom?“

Pre šest meseci, potražio me je izvesni Kajl Garet koji je hteo da kupi klub. Karlos i ja smo se raspitali o njemu i otkrili da je mogul koji kupuje nekretnine širom Bostona i Istočne obale. Potom ih pretvara u stambene zgrade s luksuznim stanovima.

„Nisam toliko očajan.“ Dobro, jesam. Ali ovaj klub mi je bio čitav svet dok sam odrastao. Zgrada je puna aveti prošlosti. Jeste da su neke uspomene bolne, ali druge mi ulivaju snagu. Dovoljno je da se prošetam po klubu da bih se setio: šank za kojim je mama pravila sokove i dočekivala Džejka, Karlosa i mene posle škole sa širokim osmehom i šejkom od banane. *Studio B* gde smo Džejk i ja prvi put sparingovali i shvatili zašto boks nazivaju plemenitom veštinom.

Moj brat Din i ja smo se krili ispod očevo stola i igrali se „špijuna“. To znači da je Din glumio uhođu, a ja sam mu udovoljavao. Do dana kad su se naši roditelji ušunjali u kancelariju zarad seksa na brzaka, ne znajući da smo ispod stola. Neke uspomene nisu lepe, ali moje su. One su sve što mi je ostalo. Ne želim da ostanem i bez njih.

Karlos je uzdahnuo. „Znaš, ako bi se vratio u igru, mogao bih da organizujem meč...”

„Ne.“ Nisam uzviknuo, ali odzvanjalo mi je u glavi kao da jesam. Oblio me je hladan znoj dok sam streljao Karlosa pogledom. On dobro zna da sam završio s boksom. Zauvek.

Saosećajno me je pogledao. „Slušaj, čoveče, znam. Ali ne verujem da bi Džejk želeo...”

„Rekao sam ne.“

Učinilo mi se da imam rupu u grudima pri samoj pomisli na Džejka. Najbolji drug od malih nogu, bio mi je bliži od mog glupavog brata i uvek smo jedan drugom čuvali leđa. Obojica smo bili borci. Obojica smo težili slavi. Dođavola, slava nam je ležala u pesnicama. Sve dok mu nezgodan udarac u slepoočnicu nije prekratio život.

Masna knedla užasa i stida skliznula mi je niz grlo. Dovoljno mi je teško što sam ostao bez njega, ali saznanje da je otac izgubio brdo novca zato što se kladio na Džejka i izgubio uprljala je svaku uspomenu na njih dvojicu kao i na boks.

Džejk je za sobom ostavio ženu Marsi i ćerkicu Rouz. Dođavola, odrastao sam uz Marsi, a mesecima nisam video ni nju ni Rouz. Kad god bih ih obišao, žalost i griža savesti proganjale bi me danima.

„Završio sam s tim“, rekao sam Karlosu iako nije bilo potrebe. Znao je da sam stavio tačku na borbe.

Odjednom me je obuzeo nagon da se češem. Istuširao sam se pre dva sata, ali osećao sam se nečisto, lepljivo od kajanja i besa. Očeva sramota se prenela na mene i nisam uspevao da je se oslobodim.

Umorno se osmehnuo. „Da, znam. Ali ovaj klub je i meni sve. Ako ga više ne bude, svi ćemo izgubiti dom.“

Nisam više mogao da sedim. Ustao sam i ushodao se po skućenom prostoru. „Potrebno nam je više posla. Ne, potreban nam je sponzor.“ I jebeno čudo.

Karlos je trljao bradu dok me je gledao kako idem tamo-amo. „To bi moglo da nas izvuče, ali čime da ga privučemo?“

„Da me jebeš ako znam.“ Poraženo sam uzdahnuo. „Poreske olakšice? Radost što pomažu gradskoj omladini?“

Karlosu oči zasjaše crnim humorom. „Tvoj nedostatak elana baš i nije ubedljiv.“

„Zato što ne umem da pričam gluposti. Šugav sam prodavac.“

„Slažem se, batice“, javio se glas s vrata.

Din, moj mlađi brat i vešt serator, naslonio se na dovratnik. Zaista ne znam kako je moguće da smo nas dvojica u jebenom srodstvu. Prvo, umesto da nosi farmerke i majicu kao svi tipovi ovde, obukao je odelo sa sve prslukom za koje znam da košta više od njegove kirije – kirije koju ja plaćam. Mali seronja.

Drugo, jebeno je lep. Još u osnovnoj su devojčice padale na njegove plave oči i tamnoplavu kosu. Prokleti srcolomac. Nisam hteo da razmišljam o tome koliko liči na našu majku. Ona mi nedostaje svakog dana.

To je prokleta suština. Previše ljudi mi nedostaje.

„Šta je s tobom?“, pitao je Din i ušetao u moju kancelariju. Zastavio se i uputio mi širok podrugljiv osmeh. „Hoću reći, danas.“

Brzo sam Karlosu dobio pogled koji poručuje *da nisi pisnuo*. Zatreptao je, što je bio znak da je shvatio. Krijem poslovne teškoće od Dina. On može da postane veoma uspešan – ako ikad prestane da misli samo na sebe i zaposli se.

Karlos je ustao i bubnuo. „Risu ne može da se digne.“

Munuo sam ga laktom dovoljno jako da se otetura u stranu. „Odjebi s tim sranjima. Hoćeš da me izbaksuziraš?“

Karlos frknu i pogleda Dina. „Imaš li neki savet za to, fakultetlijo?“

„Pozitivne misli i molitve?“

„Čudo koliko ste duhoviti.“ Ali namera nam je uspela. Skrenuli smo Dinu pažnju.

Čim je Karlos izašao, naslonio sam se na ivicu radnog stola i odmerio brata. „Čemu odelo? Ideš li na razgovor za posao?“

Molim te, neka je reč o tome. Završio je informatiku, razbio na prijemnom za medicinski fakultet i dobio više ponuda za postdiplomske širom zemlje, ali on se zezao, konobarisao i glupirao se s devojkama u slobodno vreme.

Široko se osmehnuo kao da je Božić. „Tako nekako.“

Taj klinac. „Ili jeste razgovor za posao ili nije.“

„O, dobio sam posao.“ Nije prestajao da se smeška. „Večeras je samo proba.“

Borci se oslanjaju na instinkt, a moj je nanjušio nešto. „Proba? O čemu pričaš, jebote, Dini?“

Osmeh je odmah nestao. Mrzi kad ga zovem Dini.

„Kakav je to sumnjiv posao kad traže probu i moraš da nosiš odelo?“ Navalio sam kad sam video da je postao tvrdoglav. „I počinje u... šest posle podne?“

„Slušaj, stvarno sam se radovao što ću ti ovo ispričati, jer je jebeno sjajno. Ali ako ćeš da mi sereš...“

„Gukni. Odmah.“

„U redu.“ Din je izvadio telefon i krenuo prema meni. „Našao sam opasno dobru aplikaciju. Samo staviš svoju fotku i navedeš šta umeš da radiš, a onda te povežu s ljudima koji unajmljuju.“

„To je... dobro.“ Ipak sam se narogušio. Njegov stav mi je bio sumnjiv.

„Tako da sam pomislio, što da ne kad ionako u mojoj struci trenutno nema potražnje. Ali dobar sam u drugim stvarima.“

„Kojim drugim stvarima?“ *Jebeni* klinac. Samo je devet godina mlađi od mene, a kunem se da sam ostario jednu deceniju za svaku jebenu godinu koju sam morao da se bakćem s njim.

Slegnuo je ramenima. „Da šarmiram žene i pobrinem se da im bude lepo.“

Polako sam se ispravio do pune visine. „Da se pobrineš da ženama bude lepo.“

„Da“, odgovorio je kao da sam tupson. „Odličan sam sa ženama.“

„Kakav je to posao, Dine?“

Ne primećujući ništa, nastavio je da kucka po telefonu. „I, ta aplikacija me je povezala s ovom slatkom ribom, Parker, koja će mi... slušaj ovo... platiti da budem njen pratilac.“ Oči mu zablistaše. „Nije li to strava? Ne mogu da verujem. Nije normalno koliko je spremna da mi plati. Lak novac da bih radio ono što mi je urođeno. A znaš šta je najbolje? Dogovor je otvoren za nadogradnju.“

Sva krv iz glave mi se sjurila u nožne prste pa se ponovo popela poput crnog plimnog talasa. „Prostituišeš se? Da li to hoćeš da kažeš?“

Gde li sam pogrešio?

„Molim?“ Plave obrve su mu se spojile. „Ne! Ja sam pratilac. Izvodiću Parker na sudare i praviti joj društvo na nekim događajima i zabavama. Takva sranja. Hoću reći, neću odbiti ako me pita...“

„Nema jebene šanse“, zarežao sam i stegao pesnice. „Nisam bacio osamdeset hiljada dolara na tvoje obrazovanje da bi postao unajmljeni dečkić neke snobovske bogatašice...“

„Dobro, podseti me da si platio moje obrazovanje. Ponovo.“ Prostrelio me je povređenim pogledom.

„Zato što jesam!“ Provukao sam prste kroz kratku kosu. Došlo mi je da je počupam. „Uložio sam svaki cent koji mi je ostao u ovaj klub i u tebe. Radovao sam se što to radim. Bio sam ushićen.“ To je bilo najmanje što sam mogao da uradim. Dinu su bili potrebni smernice, obrazovanje, izlaz. „I neću dozvoliti da sav moj trud ode dođavola zbog hirova neke budale bez mozga...“

„Hej, Parker je žesće pametna. Pogledaj.“ Gurnuo mi je telefon ispred nosa. „Završila je Tehnološki institut u Masačusetsu...“

Otpuhnuo sam. „Ne čudi me.“

„A njena porodica je u više dobrotvornih organizacija.“

„Zabole me.“ Uzeo sam telefon – nabio bi mi ga u nos da nisam – pa prešao pogledom po članku koji je otvorio. S ekrana mi se smeškala lepa devojkica veličine mog palca, s krupnim

smeđim očima ispod strogih ravnih šiški. Izraz joj je bio usiljen, sušta suprotnost širokim, srećnim osmesima starijeg para pored nje. Oni su očigledno njeni roditelji, a svi su stajali na travnjaku iza kog se pružao okean. U pozadini je bila kućerina nalik onima s Kejpa Koda.

„Gospode“, promrmljao sam. „Oni su Njujorčani, Dine.“

„Pa?“ Prasnuo je u smeh. „Šta imaš protiv Njujorčana?“

„Bogate drkadžije.“

Članak je bio o tome kako gospodin Čarls Braun i njegova supruga „letuju“ na Kejpu i skupljaju priloge za opismenjivanje dece. To je lepo, ali ne znači da su *oni* fini ljudi.

„Nisam znao da si snob, brate.“

Stegao sam telefon. „Znaš li koliko sam takvih ljudi upoznao dok sam se takmičio? Svi su pričali kako žele da urade nešto za obespravljene i hteli su da budemo prijatelji. A zapravo ljuđe kao što smo mi doživljavaju kao sveže meso. U najboljem slučaju smo im zabavni. A čim više nismo zabavni, odlaze.“

Pitaj sve one takozvane prijatelje koji su nestali kad je Džejk umro a ja se povukao iz igre.

„Parker nije takva. Ona je slatka. Zapravo je stidljiva.“ Din je isturio bradu. „A ako hoće da me koristi kao ličnog lepotana i marionetu za brdo para, slobodno može to da radi.“

„Dine...“

„Rekao sam ti zato što sam mislio... nije važno šta sam mislio. Suština je da je ovo moj život i moja stvar. Vратиću ti na svoj način.“

Moj mlađi brat napokon pokazuje kandže. Više sam mu ja bio otac od našeg tate. Zbog te odgovornosti često sam mu govorio šta da radi. Ali želeo sam da uzvрати udarac, da uzme uzde svog života u svoje ruke. Ali ne ovako. Prepametan je za to. Ja sam se valjao u blatu. Din mora da ostane čist.

Poznat mi je taj izraz lica. Bio je ozbiljan. Ništa nije moglo da ga odvрати od toga što je zacrtao. Koliko god da smo različiti, to nam je zajedničko – tvrdoglavi smo kao mazge.

Okrenuo se prema vratima, ali ispružio sam ruku. „Čekaj.“
Din se ukočio, ali zaustavio se.

Stavio sam njegov telefon u džep, toliko nehajno da nije ni primetio. „Ako si već zapeo da to uradiš...“

„Uradiću to.“

Škljocnuo sam zadnjim zubima. *Polako, opusti se.* „Onda verovatno ne bi trebalo da imaš ostatke hrane među zubima kad se nađeš s njom.“

Da se nisam toliko iznervirao, prasnuo bih u smeh zbog Dinovog užasnutog izraza lica. „Imam nešto između zuba?“
Prešao je jezikom po njima.

Zubi su mu bili čisti, ali on stalno nešto gricka pa je to moglo stvarno da se desi.

„Da, promaklo ti je.“ Klimnuo sam glavom prema toaletu.
„Idi i sredi se.“

Nije čekao da mu se dvaput kaže, već je požurio prema skućenoj prostoriji.

Pošao sam za njim i usput uzeo drvenu stolicu za goste koja je stajala pored stola. Bio je previše rasejan da bi primetio. „I, gde se nalaziš s tom devojkom?“

„Kod *Ivon*.“

„Luksuzno.“ Jednom sam prošao pored tog restorana. Izgledao je kao sastajalište veoma bogatih ljudi.

Din se nasmejao. „Ne plaćam ja.“

Prevrnuo sam očima.

„Trebalo bi da popijemo piće pre večere za pola sata, tako da moram da palim.“ Namrštio se pred ogledalom dok je gledao svoje zube koji su bili beli kao iz reklame. „Ne vidim ništa...“

Nisam čuo ostatak. Brzo sam zatvorio vrata, zaključao ih i zaglavio stolicu ispod kvake. I to u poslednjem trenutku. Vrata su se silovito zatresla.

„Rise! Šta radiš, jebote? Otvori prokleta vrata!“

Neće moći. Stolica će izdržati dok ga neko ne pusti napolje.
Reći ću Karlosu... Za sat vremena.

„Rise!“ Dinovi prigušeni uzvici ispratili su me iz kancelarije. „Nije smešno. Nemoj da me zezaš!“ Čuo se jak udarac. „Jebeno đubre!“

Jesam đubre. Ali uopšte me nije grizla savest. Din je predobar za tako nešto. Može da me mrzi koliko god hoće. Ali staviću toj Parker Braun do znanja da se kloni mog mlađeg brata.

Bes mi je kolao venama kad sam se popeo na motocikl. Parker Braun. Neće znati šta ju je snašlo.

DRUGO POGLAVLJE

Parker

Već sam dolazila u *Ivon*. Međutim, prvi put ću večerati s mladicom kome sam platila da mi izigrava dečka. Stomak mi se zgrčio kad sam sela na otmenu barsku stolicu najbližu ulazu. Preko puta šanka je dugačak, nizak mermerni zid delio kafe od restorana, odakle su dopirali žagor i smeh.

Toliko sam niska da su mi noge visile i nestrpljivo sam lupkala o šank koji verovatno košta više od mojih godišnjih primanja.

Kad smo kod toga... Nervozno sam pogledala na sat. Din je već trebalo da stigne. Dogovorili smo se da dođe deset minuta pre mog šefa i njegovog nadređenog kako bismo ponovo pretresli plan.

Iskapila sam koktel koji mi je umorni šanker napravio i pokušala da smirim pomahnitale leptiriće u stomaku. Činilo mi se kao da su mi se raširili po plućima i pokušavaju da me uguše. Prešla sam oznojenim dlanom po čelu. „Saberu se, Parker“, promrsila sam. Verovatno sam izgledala i zvučala kao neko ko se sprema da izvrši krivično delo.

Je li laganje šefa krivično delo?

Naravno da nije.

Je li nemoralno?

Naravno da jeste.

Ali to zapravo samo dokazuje koliko volim svoj posao i koliko sam daleko spremna da idem kako bi mi firma *Horus održiva energija* produžila ugovor. Zaposlila sam se u toj kompaniji osnovanoj pre samo tri godine kad sam doktorirala na temu *Dinamičko modelovanje ulaganja u kapacitete generatora na energetske tržištima s visokim stepenom iskorišćenosti energije vetra*. Probaj to brzo da izgovoriš pet puta.

Bila sam oduševljena što sam našla posao analitičarke podataka u firmi što je razvila tržišni model koji predviđa buduće cene energije i uticaj održivih generatora na tržišnu dinamiku.

To je moj posao iz snova. Činilo mi se da je sve potaman dok mi Pit iz računovodstva uz zadovoljan kež nije rekao da su me zaposlili samo zbog propisa o zabrani diskriminacije i da će me verovatno otpustiti kad mi istekne šestomesečni ugovor.

A zašto?

Zato što veliki šef puniša, glavni investitor, gospodin Frenklin Ferčajld, zapošljava samo radnike koji su i u privatnom životu dokazali da su posvećeni. Zastareli stav iz pedesetih godina prošlog veka. Ako radnik nije u ozbiljnoj vezi ili braku, nije roditelj i/ili nema svoju nekretninu već živi kao podstanar, Ferčajld ga smatra lošim ulaganjem. Gde je posvećenost? Ako ne možemo da budemo posvećeni u ličnom životu, svakako ćemo napustiti firmu čim nam neko drugi ponudi bolje uslove.

A pouzdaniji izvori od Pita potvrdili su da je to tačno.

Pošto sam jedina samica bez dece koja deli iznajmljen stan s cimerkom, izbezumila sam se. Zoi, dotična cimerka, ponudila mi je rešenje u vidu aplikacije. Tako sam pronašla Dina, savršenog lažnog dečka. Iz Čelsija je, obrazovan, stoji s obe noge na zemlji, šarmantan, lep i pristao je da mi glumi dečka na neodređeno vreme. *Neodređeno*.

Stvarno, zašto brinem?

Niko neće saznati.

„Ti“, začuo se dubok glas pored mene. Zvučao je optužujuće.

Okrenula sam glavu i zatreptala zbog prizora pred sobom. Veoma visok muškarac streljao me je pogledom. Nozdrve su mu se širile i skupljale kao biku koji se sprema da napadne. Spustila sam pogled niz njegovo telo pa ga ponovo podigla, misleći kako nikad nisam izbliza videla takvog mladića. Imao je bar metar i devedeset. Nosio je farmerke koje su videle bolje dane i dugačku termo košulju koja je isticala veoma mišićavu građu. Veoma mišićavu. Podvrnuo je rukave, otkrivajući jake podlaktice sa izraženim venama. Otkud *Ivon* prima tako ležerno odevene goste?

Pogledala sam zelene oči koje bi bile prelepe da me nisu streljale pogledom. Mene?

Šta li hoće? Nisam imala vremena za čudake. „Molim?“

„Parker Braun?“

O, sranje.

„Da?“

Zaškiljio je. „Ja sam Ris Morgan, Dinov stariji brat. On neće doći.“

Načas sam samo buljila u njega. Kako je moguće da je ovaj tip Dinov stariji brat? Din ima plavu kosu i oči, uredno je obrijan i lep na negovan način. A ovaj čovek ima veoma kratku tamnu kosu, divne zelene oči koje sam već pomenula, trebalo je da se obrije pre nekoliko dana, a zbog grubih crta lica i polomljenog nosa svakako nije lep. Nagađam da bi nekim ženama bio privlačan, ali previše je krupan i grub za moj ukus.

Volim slatke štrebere.

Ali da se vratim na priču... Skrenula sam pogled s njegovih zadivljujućih nadlaktica. „Uopšte ne ličite.“

Nozdrve su mu se ponovo raširile. „Tako je, ne ličimo. Ja ne bih dozvolio nekoj Maseratorki* da me koristi kao prostitutku.“

Obrazi su mi planuli. Užasnuto sam se osvrnula. Glasan je!

* Igra reči: *Masshole* – serator iz Masačusetsa. (Prim. prev.)

Au, baš je glasan! Skočila sam sa stolice i stavila mu dlanove na grudi kako bih ga pogurala prema izlazu pa se zaustavila. Baš je mišićav. „O, stvarno si razvijen.“ Povukla sam ruke kao oparena.

Dinov tobožnji brat je ljutito zaškrgetao zubima.

„Hajde da se sklonimo od šanka i popričamo.“ Povala sam ga iza ugla do hodnika između ulaza i restorana, usiljeno se osmehnuvši hostesi s kojom smo se mimoišli kako bih joj stavila do znanja da je sve u redu. Okrenula sam se prema Risu i umalo mu nisam naletela pravo na grudi.

Uhvatio me je za nadlaktice i nežno odmakao od sebe. Pošto više nisam sedela na barskoj stolici, morala sam da zabacim glavu kako bih mu uzvratila pogled. Dok se nadvijao nada mnom, odjednom sam se zapitala je li pametno što sam se upustila u razgovor s ljutim muškarcem koji tim krupnim šapama može da me zgnječi kao bubu. Međutim, nisam od onih koje je lako zaplašiti. Dobro, priznajem da ovaj tip uliva strah, ali godinama sam studirala naučnu granu u kojoj muškarci vode glavnu reč. A sad sam jedino žensko u firmi. Brzo sam naučila da ne smem dozvoliti nijednom muškarcu, koliko god pametan ili fizički nadmoćan bio, da *vidi* da me je uplašio.

Niti da me je zbunio.

Iako je upravo to uradio.

„Prvo, nisam iz Masačusetsa.“ Nisam znala zašto je to važno, ali stvarno mrzim izraz „Maserator“, koji se odnosi na ondašnje bogataše koji nisu baš fini.

Ris je nastavio podrugljivim glasom. „Ti si Njujorčanka koja letuje.“ Izgovorio je *letuje* kao „letue“ s jakim bostonskim naglaskom koji bi mi bio simpatičan u drugačijim okolnostima. Nema ničeg simpatičnog u vezi s ovim čovekom. „Jebeno isto, Zvončice.“

Uf, koliko mržnje u toj rečenici. „Ne psuj, molim te.“ Moja majka mi je izbacila psovke iz rečnika pre nego što sam i naučila da ih koristim. Stoga mi je nelagoda prva reakcija na nepotrežno psovanje. „I veoma je drsko da se rugaš mojoj visini.“

„Znaš li šta je veoma drsko?“ Previše mi se približio, nateravši me da iskrivim vrat kako bih ga gledala u oči. „Da unajmiš očajnog klinca da zadovolji tvoje potrebe.“

Sigurna sam da mi je celo telo pocrvenelo kao krpa kojom mašu bikovima. Načas sam mogla samo da mucam. „Ni... ni... nisam to uradila“, prosiktala sam. „Kao prvo, on nije klinac. Ima dvadeset pet godina. Drugo, nisam mu platila da 'zadovolji moje potrebe'. Bila bih zahvalna kad me ne bi vređao pretpostavkama da *to* moram da plaćam.“

Prešao mi je pogledom po telu i progundao nešto nesuvislo.

„Neću se obazirati na taj zvuk, šta god da je značio, jer *ja* nisam ostala u tercijarnom periodu. Da se vratim na ono što sam htela da kažem: Din je odrastao čovek i unajmila sam ga da mi bude pratilac na sastancima i događajima na kojima će biti moje kolege i šef. Neću da zalazim u pojedinosti, ali potrebno mi je da šefovi misle kako sam u ozbiljnoj vezi kako bi me uzeli u obzir za stalno zaposlenje. Gospodin Ferčajld je veoma staromodan.“ Eto. To je bilo veoma diplomatski. Zadovoljno sam se osmehnula jer sam prvi put govorila o tome a da nisam nazvala gospodina Ferčajlda kugom za ženska prava.

Ris se namrštio. „Nemoj da se smeškaš, Zvončice. Zbole me zašto si unajmila Dina. To jebeno nije u redu i znaš da je tako.“

Nelagoda i povređenost planuše u meni. Prostrelila sam ga pogledom. Zar nije u redu što sam unajmila Dina? Mislila sam da će to oboma koristiti. Ni u jednom trenutku se nisam osetila kao da ga iskorišćavam, ali njegov brat to tako predstavlja. Kao da sam povlašćena princeza koja misli kako može da radi šta joj se prohte zato što ima pare.

Prekrstila sam ruke na grudima. „Odbijam da se osećam kao da sam uradila nešto loše. Ako si uzrujan zbog odluke svog brata, to je tvoj problem zato što je sam izabrao i dobio bi dobru nadoknadu. Dve hiljade dolara nedeljno da bi otišao na nekoliko sastanaka mesečno sa mnom više je nego pošteno.“ To je besmisleno. Moraću da posegnem u svoj starateljski fond

kako bih mogla da platim. Ali nijedan mladić nije hteo da mi glumi dečka na neodređeno vreme bez odlične nadoknade.

Nije da sam izuzetno neprivlačna ili da sam grozna osoba, već je većina mladića tražila da zna koliko će taj dogovor trajati. A još nisam znala koliko će mi takva usluga biti potrebna.

Ris se načas zaprepastio zbog tog iznosa.

Što je dobro jer mora da ode! „Slušaj, gospodine Morgane, moji šefovi će stići svakog časa, pa bih zaista bila zahvalna kad bi otišao. Odmah. Što pre to bolje.“ Pokazala sam na vrata iza sebe. „Doviđenja.“ Nije se ni makao. „Adios?“ I dalje me je šibao pogledom. „*Vamonos. Ciao. Au revoir.*“ Duboko sam uzdahnula. „Iš.“

Namrštio se. „Jesi li mi to upravo rekla 'iš'?“

„Samo ako je urodilo plodom.“

„Dušo, ti si čvrknuta u glavu. Je l' ti iko to rekao?“

„Slušaj...“

„Parker, tu si!“

Zažmurila sam i poželeva da se otvore vrata druge dimenzije u čije bih mračne dubine gurnula Risa Morgana, nadajući se da će završiti među džinovskim pustinjским zmijama.

Moj šef je stigao.

Otvorila sam oči, okrenula se i navukla vedar osmeh na lice. Džekson Sančez, moj šef, prilazio mi je sa svojom verenicom Kamil s jedne strane i gospodinom Ferčajldom s druge.

Stomak mi se uvezao u čvor.

Kad mi je Džekson rekao da gospodin Ferčajld želi da upozna najnovijeg člana tima, odnosno mene, rekla sam da ću doći s momkom jer sam znala da moram ostaviti dobar utisak na glavnog šefa. Ne samo da sam se loše osećala zato što sam lagala Džeksona, koji mi je zaista drag i koga poštujem, nego sam i bez pomenutog momka. Zbog pećinskog čoveka pored sebe. Pećinskog čoveka koji će verovatno da izbrblja šta sam uradila i uništi svaku šansu da obnovim ugovor s *Horusom*. U stvari, verovatno će me otpustiti.

Gde je dimenzija s pustinjskim zmijama kad ti je potrebna?
Prišli su nam, a oni leptiri su se vratili, još bešnji nego malopre, rešeni da me uguše.

Nadrljala sam.

„Gospodine Ferčajlde, ovo je naša najnovija i najimpresivnija članica, Parker Braun.“ Džekson mi se široko osmehnuo.

Pružila sam ruku gospodinu Ferčajldu.

Frenklin Ferčajld je iz stare bogate bostonske porodice. Bio je mlad kad je dobio nasledstvo i učetvorostručio ga je pametnim ulaganjima. Sam priznaje da je imao odličan tim savetnika. Ti isti savetnici su mu rekli kako bi bilo pametno da uloži u održivu energiju.

Nije mu mnogo stalo do ekologije, što mi pomalo smeta budući da aktivnije učestvuje u poslovanju firme nego što sam očekivala od tako zauzetog čoveka.

Prihvatio je moju ruku i ratoborno, energično je protresao. „Mala žena, veliki mozak, a?“ Nasmejao se.

Misli da je duhovit. Usiljeno sam se osmehnula. Kad se Džekson okrenuo prema Risu, osmeh mi se ukočio od muke.

„A vi ste sigurno njen momak.“ Džekson nije uspeo da sakrije iznenađenje. Naravno da se iznenadio! Niko ne bi očekivao da me vidi s mladićem kao što je on, a zasigurno znam da nisam po Risovom ukusu. Takav tip se verovatno zabavlja s devojkama koje imaju ogromne grudi i zadnjice što odolevaju sili teže zato što svakog dana rade čučnjeve.

Zinula sam i spremila se da vatreno kažem *ne* kad...

„Tako je.“ Ris je pružio ruku Džeksonu. „Parkerin momak Ris. Drago mi je.“

Izgleda da mi nešto nije u redu s mozgom jer mi se učinilo kako je upravo rekao da jeste moj momak.

Ris mi se podrugljivo osmehnuo. Razoružavajuće oči su mu nestašno zasjale.

Jeste to uradio.

Nema sumnje u to.

Šta li smer, dodavola?

Povratiću. Povratiću po *Pradinim* mokasinama gospodina Ferčajlda.

„Ris?“ Gospodin Ferčajld je gotovo odgurnuo Džeksona kako bi prišao mom mučitelju. „Ris Morgan, da sam proklet!“

Šta se dešava?

Gledala sam kako se Ferčajld rukuje s Risom i široko se osmehuje kao da očekuje Hristov drugi dolazak. Ponovo sam poželeva da se zemlja otvori kad se okrenuo prema Džeksonu i rekao: „Nisi mi rekao da se Parker zabavlja s Risom Morganom.“

Kad je video naše tupe izraze lica, Ferčajld se budalasto iskezio. „On je samo najbolji bokser teške kategorije koga je ova zemlja imala u poslednjoj generaciji.“ Spustio je šaku Risu na rame. „Ti ćeš da sediš pored mene, sinko.“

Molim?

Dok je gospodin Ferčajld vodio Dinovog brata prema restoranu, Ris se osvrnuo preko ramena i namignuo mi.

Stvarno je namignuo.

Uf, on *jeste* sam đavo.

Jesam li, dok sam priželjkivala dimenziju s pustinjским zmijama, nehotice otvorila vrata neke druge dimenzije u kojoj je ljuti bokser upravo slagao moje šefove da se zabavljamo?

Džekson i Kamila su se široko osmehnuli. „Pogodi ko je upravo postao šefova miljenica“, našalio se Džekson. Nasmejao se kad sam se namrštila. „Šalim se. Ali nije lako zadržati Ferčajldovu pažnju na ovakvim večerama. Ovo je dobro, Parker.“

Nije dobro.

Ovo je *katastrofa*.

TREĆE POGLAVLJE

Ris

Šta radim, dođavola? Dok sam naizgled opušteno išao pored Ferčajlda, osećao sam se kao da jurim nizbrdo u kolicima koja su se otkočila. Nisam želeo da budem tu. Svakako nisam hteo da budem pratilac neke povlašćene – mada slatke – bogate ženske. A ipak sam prolazio kroz restoran koji je izgledao kao biblioteka u ekskluzivnom klubu za gospodu.

Gosti su nas pratili pogledom, a više njih je odmerilo moje iscepane farmerke i otrcane radničke čizme. Ovo je mesto za odela i svilene haljine, ne za ležernost i otrcanost.

Odgovorni deo mene govorio mi je da se okrenem i odem jer je ovo katastrofa u najavi. Nažalost, celog života sam slušao usijanu glavu u sebi koja mi je sad poručivala da se prepustim. Uostalom, uživao sam u tome što mi Parker Braun sa svakim korakom pogledom svrdla rupu u leđima.

Ona je čudo, kako se samo uvredila dok je tvrdila da je ne-dužna. A uspeła je da me gleda s visine iako joj je teme jedva dopiralo do mog ramena. Potrebna je petlja za tako nešto. Mala razmažena gospođica mi je rekla „Iš“. To bi bilo slatko da nije pokušala da kupi usluge mog brata.

Iako sam se smeškao s Ferčajldom i pravio se da slušam dok je naklapao o mojim statistikama, bio sam usredsređen na

Parker kao da smo protivnici koji ulaze u ring. Jeste, razmećeš se da usпали publiku, ali time zapravo zastrašuješ protivnika.

A Parker Braun se uzrurala. Siguran sam da sam čuo kako je promumlala nešto o pustinjским zmijama, šta god to značilo. Smešna je kad se ljuti.

Kad sam video njenu fotografiju, pomislio sam da će se slomiti brzo kao keks kad joj kažem šta imam. Mislio sam i da je lepuškasta. Oba puta sam pogrešio. Jeste da se iznervirala i poprimila lepu tamnoružičastu boju, ali nije poklekla. A uživo je mnogo lepša nego na fotografiji.

Sitna kao vila, krhkih kostiju i lepih crta lica. Koža joj je glatka kao porcelan i sija od zdravlja, a tamnosmeđe oči su previše krupne za njeno srcoliko lice. Nisam se nikad petljao s devojkama kao što je ona. Volim žestoko, oznojeno tucanje kako bih se izduvao. Bojao bih se da ću polomiti Parker Braun. Verovatno bih šakama mogao da joj obuhvatim struk.

Potisnuo sam misli o tome kako čvrsto držim taj tanani struk dok... Ne, ne, ne. *Disciplina, Morgane. Budi jebeno disciplinovan.*

„Ris Morgan, đavo me odneo“, rekao je Ferčajld po deseti put s nesmanjenim oduševljenjem. „Kad sam te video kako stojiš tamo, mogao si da me oduvaš kao pero.“

Običan aperkat bi ga srušio. Iako je prilično visok i izgleda da nije u lošoj formi, deluje kao tip sa staklenom vilicom – naizgled čvrst momak koji je jak na rečima, ali se povuče na prvi znak prave fizičke pretnje. A očigledno misli da je dasa.

Hodao je kao da je restoran njegov. Možda i jeste. Na čelu mu piše da je puniša. Nosio je besprekorno sivo odelo *Sevil rou* i fine kožne italijanske mokasine. Nekad sam imao dovoljno novca da kupujem takve stvari i šepurim se kao paun. Ali bilo bi bolje da zaboravim te dane.

Nažalost, očekuje me povratak uspomenama s Ferčajldom. Uhvatio me je za rame, prodrmao ga i stisnuo. „Gde si bio, sinko?“

Samo jedan čovek je imao pravo da me tako zove, a on je mrtav. Stisnuo sam zube i slegnuo ramenima, oslobodivši se njegovog stiska. „Tu i tamo.“

Lepa hostesa se zaustavila pored stola u uglu. Izvukla je stolicu i Ferčajld je seo, preduhitrivši Parker. Ovaj tip baš ima stila.

Okrenuo sam se, osmehnuo se svojoj „devojci“ pa joj izvuкао stolicu. „Draga?“

Blistave tamne oči ošinule su me varnicama nespontanog gneva kad mi je uzvratila osmeh – bila je to grimasa, ako ćemo pravo – i sela na ponuđeno mesto s urođenom otmenošću nekoga ko je odrastao u bogatstvu.

„Hvala.“

Razvukla je usta u neiskren osmeh.

I odmah sam zamislio ta usta, vlažna i meka na svom... *Budi disciplinovan, dodavola!* Nema šanse da mi se dopadne gospođica Parker Braun, princeza s Pete avenije.

Ona je samo moguće rešenje za moje trenutne nevolje. Koliko god odbijao da se složim s Dinom, dve hiljade dolara nedeljno kako bih se pretvarao da sam njen momak jeste lak novac, koji mi je preko potreban. A sinula mi je odlična ideja, što se retko dešava, da bih mogao da ubijem dve muve jednim udarcem. Ferčajld je moj obožavalac i jebeni je puniša, tako da bi mogao postati sponzor kluba. Samo treba da ga nagovorim na to.

Da nije toga, iskoristio bih ovo veče da nerviram Parker Braun kako bih joj vratio milo za drago zato što je pokušala da kupi mog brata. A onda bih otišao odavde i nestao iz njenog života.

Nakašljao sam se i seo pored nje. Ali Ferčajld se namrgodio kao razmaženo dete. „Rekao sam da sedneš pored mene, Rise. Gospođice Braun, zamenite mesta.“

Parker je prebledela. Otvorila je usta pa ih zatvorila kao zbunjena riba. Pošto je ranije bljuvala vatru po meni, znao sam da je rastrzana između želje da mu kaže da odjebe i da oćuti kako bi dobila stalan posao.

Jednim delom sam hteo da je pustim da se muči, ali majka me nije tako vaspitala. Uostalom, Ferčajld je seronja. Jeste da mi je njegov novac potreban, ali neće me nimalo poštovati ako se ponašam kao otirač koji može da gazi.

Nagnuo sam se i prikovao ga pogledom iako sam se i dalje smeškao. „Mogu i odavde sasvim lepo da razgovaram s tobom, Ferčajlde. Uostalom, volim kad je moja devojka pored mene.“

Prebacio sam ruku preko Parkerinih tankih ramena i stisnuo ih s naklonošću. Zvuk nalik grgoljenju joj pobeže iz usta. Izvukla se tako što se široko osmehnula i nagnula prema meni, oličenje zaljubljene devojke. Ali ispod stola mi je tankom štiklom zgazila na prednji deo čizme. Jako.

Pošto se nisam trgao niti sklonio nogu, pogledala me je smeđim očima.

Široko sam se osmehnuo. *Čelično ojačanje na prstima, srce. Tako ti je to kad se petljaš s radničkom klasom.* Pogledom mi je poručila da će mi kasnije vratiti. Radovao sam se tome. Previše. Zabavno mi je da je nerviram. Ali pogrešio sam što sam je dodirnuo; njena meka koža odisala je mirisom ruža i još nečeg raskošnog. Uvrnuti deo mene je poželeo da se nagne bliže, duboko udahne i napuni pluća tom čudnom mešavinom nevinosti i greha.

Šta mi je, koji moj? Nevinost i greh? Otkud mi to, jebote? Pobogu, ova riba mi je pomutila mozak. Spustio sam ruku i naslonio se na stolici. Džekson je seo naspram mene.

Prišla je konobarica. Samo sam ja naručio pivo, zbog čega je Parker skupila usne. Nisam pio žestinu kao Ferčajld, koji je naručio makalan 25 bez leda. Jeste da ne znam mnogo toga, ali znam da ovde čaša tog pića košta bar dvesta dolara. Ona bi trebalo da je srećna što pijem točeno pivo od pet dolara.

Čim se konobarica udaljila, Ferčajld je nastavio: „I dalje ne mogu da verujem da si se povukao, Morgane. O, razumem da si ostao bez oca.“ Odmahnuo je rukom kao da je reč o sitnici. „Ali mogao si da napraviš samo privremen predah dok si bio u žalosti.“

Zvanična priča koju sam rekao svima – uključujući Dina – glasi da sam posle očeve smrti izgubio volju za boksom i odlučio da se posvetim porodici. To uglavnom jeste tačno i

izgledalo je kao najbolji razlog koji bih mogao da navedem jer nisam hteo da uplićem Džejka. Neću dozvoliti da ispiraju usta njim zbog mene.

A sad me je Ferčajld nametljivo zapitkivao. Široko sam se osmehnuo iako bih ujedao. „Ne kajem se zbog te odluke. Prešao sam na bolje stvari.“

„Bolje stvari?“, podsmehnuo se. „Ništa nije bolje od ulaska u ring i razbijanja protivnika.“

Prilično sam siguran da bi bilo bolje kad bih ga tresnuo po ustima. Ali samo sam nehajno slegnuo ramenima i nisam rekao ništa.

Srećom, Džekson je odlučio da promeni temu – verovatno kako bi skrenuo pažnju s mene pošto sam odbijao da se povi-
njem Ferčajldu.

„Frenkline“, rekao je, „mnogo mi je drago što si konačno upoznao Parker. Njeni predlozi za model predviđanja znatno su poboljšali poslovanje i već su doveli do zanimanja *velikog* klijenta s evropskog tržišta...“

Ferčajld je otpuhnuo s omalovažavanjem i odmahnuo rukom, prekinuvši ga. „U moje vreme smo poslovali tako što smo se oslanjali na instinkte umesto na pomodni kompjuterski softver.“

Parker se štreknula zbog tog udarca. Poželeo sam da trenem ovog tipa zbog nje. Ali kao svaki dobar borac, prihvatila je udarac, napela se, ispravila leđa i krenula u protivnapad.

Hladno se osmehnula. „Slažem se, gospodine Ferčajlde. Ništa ne može nadmašiti moć dobrog instinkta.“ Glas joj je bio ravan, nimalo uzdrman. „Suština mog posla je da obezbedim podatke koji će podržati taj instinkt tako što ću uzeti u obzir brojne činioce – potražnju za energijom po satu, veleprodajne cene energije, primarne energetske izvore“, elegantno je odmahnuo rukom kao da poručuje kako su sve to sranja, „zatim da ih uporedim s promenljivim vrednostima kao što su proporcija energije proizvedena iz održivih izvora i međudržavna isporuka

energije za nekoliko evropskih tržišta, i konačno da sažmem sve te podatke u izveštaje i alatke za obradu informacija.“

Sad smo svi piljili u nju, opčinjeni njenim prijatnim hladnim glasom i nenametljivim samopouzdanjem. I bila je svesna toga.

„Na osnovu toga, naši klijenti imaju jasniju sliku o tome kako da pristupe u različitim okolnostima“, nastavila je.

Bilo je očigledno da bi mogla još dugo da priča o tome, ali zaustavila se, spustila šake na sto i uzvratila Ferčajldu pogled onim smeđim srnećim očima.

Došlo mi je da prasnem u smeh ili čak da zapljeskam. Više nije bila razjarena harpija s kojom sam se svađao, pa čak ni nesigurna devojka koja je lupkala nogom od nervoze dok je čekala Dina. Parker je znala svoj posao i odbijala je da poklekne.

Nažalost, Ferčajld je zatrepao kao da dolazi sebi, tupo je pogledao pa se okrenuo prema Džeksonu. „Pa, svakako ume da proda priču.“

Džekson je izgledao kao da bi ga najradije šutnuo. A Parker je izgledala kao da ju je Ferčajld stvarno šutnuo.

Njegov staklast pogled zaustavio se na meni. Osmeh mu je zaigrao na naboranom licu. „Šta god radi posao, a?“

Zar je očekivao da se nasmejem u znak odobravanja? Jebiga, trebalo bi da šarmiram ovog seronju. Moraću da igram na tankoj ivici između slaganja i uzvraćanja udaraca.

Slegnuo sam ramenima. „Nikad nisam potcenjivao važnost toga da imam najbolje u svom timu.“

Ferčajld se nasmejao i namignuo mi. „Skroman si. Risu 'Udovičkoj Pesnici' Morganu nije bilo potrebno ništa osim dva dobra udarca da savlada protivnika.“

Udovička Pesnica. Štrecnuo sam se i pripala mi je muka. Ponosno sam nosio taj nadimak koji su mi novinari nadenuli dok sam se borio. Čim dobiješ nadimak, to znači da si uspeo. A onda je Džejk umro. I ostavio Marsi i njihovu ćerkicu Rouz za sobom. Nisam odgovaran za Džejkovu smrt, ali svakako nisam više hteo da nosim nadimak koji ima veze sa stvaranjem udovica.

Ramena su mi se ukrutila. Napravio sam krug njima i otpio gutljaj vode. „Nema ničeg kao što je dobar nokaut...“ *Dozvoli da ti pokažem.* „Ali ne bih imao tu veštinu da nije bilo mojih trenera.“ Nagnuo sam se prema Parker kako bi nam se ramena dotakla. Varnica mi je prostrujala rukom. *Dođavola, usredsredi se.* „A u poslednje vreme sam shvatio da je sve bolje kad imaš ljubav dobre žene.“

Umalo se nisam isповраćao kad sam to izgovorio. A tih zvuk koji je Parker ispuštala otkrio mi je da je pomislila isto što i ja. Ipak, pogledao sam je kao zaljubljena budala. „Parker je najbolja.“

Jebote, zvučim kao mamlaz. Dođe mi da samog sebe tresnem.

Ali znam ljude kao što je Ferčajld. On mi se divi zbog mog bokferskog umeća. Ali jednim delom mrzi sebe zbog toga jer divljenje smatra slabošću. Moram da pokažem neku slabost zauzvrat. Malu fintu da ga namamim, da ga nateram da se oseća nadmoćno i onda ga blago udarim kako se ne bi opustio. Ferčajldova fela voli izazove, ali ne smeju da budu teški.

Mrzim tu igru. Ali uradiću to zarad kluba. I zbog Dina, iako on to neće ceniti. Ali najvažnije je što ću tako isplatiti hipoteku i neću morati da prodam prostor nekome ko će ga srušiti da bi izgradio luksuzne stanove. Pored toga, Parker Braun – iako je veoma pametna – neće moći sama da se izборi sa ovim igračem. Nije joj Din potreban. On bi već sve uprskao jer bi đavolski išao na živce Ferčajldu. Ja sam joj potreban.

„Je l' tako, draga?“, pitao sam, ponovo joj prebacio ruku preko ramena i popustio želji da je pomilujem po kosi. Bože, kako je dobro mirisala. Moraću da se naviknem na to. Kao i na činjenicu da mi kita živne kad god dodirnem ovu devojk.

Smiri se, frajeru.

Toliko se izveštačeno osmehnula da sam jedva potisnuo smeh. Spustila mi je šaku na butinu – preblizu dotične kite. Bledoružičasti nokti zarili su mi se u meso. Dovoljno jako me je uštinula da me je zbolelo kroz farmerke.

To će i kasnije da bolucka. Baš je slatka tako prgava i sitna kao vila.

„Presladak si, rmpalijo“, promrsila je.

Rmpalija? Nasmejao sam se.

„Jeste li dugo zajedno?“, pitao je Ferčajld kad je konobarica donela pića.

„Čitavu večnost, kako mi se čini“, odgovorila je Parker ležerno.

„Priznajem da sam se iznenadio kad sam te video ovde“, nastavio je Ferčajld pa otpio gutljaj viskija. „Dok si se borio, svaki put si imao novu curu pored sebe.“ Prasnuo je u smeh. „Sećam se jedne borbe kad se Morgan pojavio s tri devojke“, rekao je Džeksonu. „Po jedna s obe strane i treća koja ih je vodila do ringa.“

Jebeni drkadžija.

Poželeo sam da saosećajno pogledam Parker, ali znao sam da to neće ceniti. Narogušila se i gotovo je vibrirala od zlovolje. „Ovaaaj, pa... kad znaš, onda znaš.“

Podigao sam kriglu, pogledao Parker i otpio poveći gutljaj. Nemam blage veze o romantičnoj ljubavi. Ali zbog mogućnosti da spasem sve što *stvarno* volim, pretvaraću se da sam zaljubljen. S tim na umu, nagnuo sam se i nalaktio na sto – na njeno zgražavanje.

„Pusti žene“, rekao sam Ferčajldu. „Znaš li za nezvaničnu borbu s Donijem Daglasom?“

Kao što sam i očekivao, Ferčajldu oči zasjaše. „Ne znam. Kad se to desilo?“

Progutao je mamac. Upustio sam se u priču, znajući da će zabaviti Ferčajlda i da će sa svakom rečju želeti češće da me viđa – a samim tim i Parker. Da, potreban sam joj. Samo to još ne zna. Ali saznaće.

ČETVRTO POGLAVLJE

Parker

Stresla sam se na prohladnoj prolećnoj večeri. Srce mi je ubrzano lupalo dok sam gledala kako Ris tiho priča s gospodinom Ferčajldom. Džekson i Kamila su već otišli. Konačno je Ferčajld ušao u svoj gradski automobil, a ja sam zaškiljila kad je Ris pošao prema meni.

Razmetljivo je hodao kao da je upravo pobedio u bokser-skom meču.

Baš je seronja.

„I, izvukao sam te.“ Toliko je bezobrazan da se široko osmehnuo.

Ljutnja koja je ključala u meni otkako smo seli za sto pretila je da iskipi. Ako ostanem i trenutak duže, ubiću ga samo snagom volje.

Sigurna sam u to.

Nemoguće je da *ovolika* ljutnja ne izbije na površinu. Naglo sam se okrenula i pošla na jug. Polučasovna šetnja do stana koji delim sa Zoi verovatno je dovoljna da izbacim ovaj neuobičajeni bes.

„Ispratiću te do kuće. Usput možemo da razgovaramo o uslovima.“ Ris se našao pored mene.

Zbunjenost je potisnula ljutnju. „Molim?“

Slegnuo je ramenima. „I dalje ti je potreban neko ko će glumiti tvog momka, zar ne? A mislim da je jasno kako Ferčajld misli da sam to ja.“

Da, Ris se očigledno dopao Ferčajldu. Naravno da mu se svideo. Obojica su neandertalci. Stisla sam zube, osujećena zato što ovako niska ne mogu da hodam brže od ovog visokog boksera. Boksera, zaboga!

To ne znači da ne poštujem boks. Svaki takmičarski sport iziskuje disciplinu, odlučnost i veštinu. A to su dobre osobine.

Ne, nemam ništa protiv boksa.

To bar objašnjava mišićavost i polomljen nos.

Smetala mi je ulizička bratska naklonost koja se razvila između njega i Ferčajlda. Ris se nijednom nije otvoreno složio sa zastarelim budalaštinama na granici mizoginije koje je moj šef izgovorio, ali nije se ni otvoreno usprotivio.

Džekson, Kamila i ja smo veći deo večeri morali da slušamo kako Ris zabavlja Ferčajlda pričama o svojim slavnim boksterskim danima. Ne mogu reći da te priče nisu bile donekle zanimljive, ali nevolja je što su podsticale Ferčajldove opaske. I njegovu otrovnu muževnost.

Svrha ove večere bila je da dokažem Ferčajldu kako ću koristiti timu ako ostanem. Ali njega je zanimao samo Ris.

„Uprskao si mi večer“, prosiktala sam.

„Uprskao?“, frknu Ris. „Kad god je Džekson pomenuo održivu energiju, Ferčajldu je pogled bludeo. Trebalo bi da mi zahvališ što sam ga zabavljao dovoljno dugo da ostane do kraja večere.“

„Da, neizmerno sam uživala dok sam slušala kako te zapitkuje koliko si krvi prolio i koliko si žena odvuкао u krevet. Uvek se radujem takvom razgovoru uz večeru.“

„Hej, nisam ja kriv što ti je šef nevaspitan. Suština je u tome da sam mu držao pažnju. Taj tip me obožava.“

Nažalost, to je istina.

„Ako hoćeš da te taj čova zadrži, izgleda da ćeš morati da mi plaćaš dve hiljade dolara nedeljno da ti glumim momka. On želi moje društvo, a ja idem gde i ti, je l' tako?“

Ukopala sam se u mestu. Osujećenost se pomešala s ljutnjom jer su njegove reči imale smisla. Potpuno je u pravu. A to mi se nimalo ne sviđa. „Ne znam ništa o tebi.“

Mišić u bradi mu je zaigrao. „A znala si o mom bratu? Ili je razlika u tome što je on završio fakultet dok sam ja neobrazovana budala koja ima klub?“

Zašto namerno pokušava da me predstavi u najgorem svetlu? „Imaš mnogo predrasuda.“

Ris se smrkao. „Zvončice, kao što si sama rekla, ne znaš jebeno ništa o meni.“

„Nemoj da psuješ.“ Prekrstila sam ruke na grudima. Neću dozvoliti da me zaplaši iako su mi noge zaklecale pri samoj pomisli da pristanem na njegov predlog. „Teško da ću unajmiti nekoga ko me mrzi zato što sam odrasla u imućnoj porodici.“

Duboko je uzdahnuo. Izgledalo je kao da je napetost popustila. „Zvončice“, rekao je blažim glasom, „ni ja tebe jebeno ne poznajem. Kako mogu da te mrzim?“

Zvončica. Zar me tako doživljava? Kao majušnu, razmaženu i razdražljivu? Uf. Naborala sam nos i nastavila dalje. „Ne zovi me Zvončica.“

„Jesmo li se dogovorili?“, pitao je Ris, ponovo se obrevši pored mene.

Dobacila sam mu pogled. „Zašto želiš to da radiš?“

Mišić na bradi mu je ponovo zaigrao. Kao da bije u ritmu. „Potreban mi je novac“, promrsio je.

Zar se stidi govoriti?

Dinu je novac bio potreban jer je nezaposlen. Ali zašto je potreban bivšem profesionalnom bokseru koji ima svoj klub? Ne želim da imam veze s mutnim poslovima. To sam mu i rekla.

Namrštio se. „Nemam veze s kriminalom, pobogu. Potrošio sam sve što sam zaradio od boksa na porodicu, na Dinovo